

Derfor vil jeg bare bede fru Elisabeth Geday om at bekræfte, når hun nu siger, at der er 1,8 millioner, som er på offentlig forsørgelse, og at et af de store problemer er det øgede antal, der går på efterløn, at antallet af efterlønsmodtagere i det her land i de her år er faldende, og at det dermed ikke er der, problemet er.

En anden lille detalje, som jeg også gerne vil have bekræftet: Er det ikke korrekt, at der rent faktisk på grund af efterlønskontingentet, der indbetales af folk til at gå på efterløn i fremtiden, er et beløb i omegnen af 5 mia. kr. hvert eneste år, så der derfor også er noget økonomisk den anden vej?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Vi kan jo starte med at sige, at efterlønsbidraget på ingen måde finansierer efterlønsordningen under nogen omstændigheder.

Men jeg mener også, at hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål drejer fokus det forkerte sted hen, for når Det Radikale Venstre ønsker at afskaffe efterlønnen, er det, fordi vi synes, det er en forkert prioritering.

Hvis vi kigger bare 5 år ud i fremtiden, så kommer vi til at stå med færre mennesker, som er i stand til at arbejde, og folk bliver ældre og ældre. Når vi har brug for, at folk udskyder det tidspunkt, hvor de trækker sig tilbage på, så er det da en temmelig fjollet prioritering, at vi fra politikernes side tilskynder folk til at trække sig tidligt tilbage fra arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen jeg bliver altså endnu en gang nødt til at fastholde, at det fuldstændig bygger på luftkaster. Er det ikke korrekt, at tilbagetrækningsalderen i Danmark er steget i de seneste år, at i de seneste 5 år er tidspunktet for, hvornår vi trækker os tilbage fra arbejdsmarkedet, steget? Og er det ikke korrekt, at tilbagetrækningsalderen i Danmark er blandt de højeste – for at være helt præcis den fjerdehøjeste – blandt 15 lande i hele Europa?

Jamen hvor er problemet? Eller hvad er det for nogen prioriteringer, der er forkerte, og hvad er det så i øvrigt, vi skal prioritere fra eller til, ud fra De Radikales holdninger?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Nu skal jeg lige prøve, om jeg kan huske alle de spørgsmål på en gang.

Jeg vil bekræfte, at det efterlønsforlig, som Det Radikale Venstre også var en del af, jo er begyndt at virke. Så det er sandt nok, at tilbagetrækningsalderen heldigvis er begyndt at stige. Men det ændrer jo ikke på, at vi i dag er nødt til at vedtage politik, der skal virke måske 10 år ud i fremtiden. Alene af den grund er vi nødt til at tage de lidt mere langsigtede briller på og ikke forholde os til, hvad ledigheden er lige i dag, men prøve at se lidt længere ud i fremtiden, når vi beslutter os for, hvad der skal ske med efterlønsordningen.

Jeg vil alt andet lige hellere bruge penge på bedre daginstitutioner, bedre sygehuse eller lignende eller måske en ordning, som er målrettet de nedslidte, de folk, som ikke længere kan mere på arbejdsmarkedet, end jeg vil bruge dem på at sende folk med gode pensioner af sted fra måske oven i købet et job med arbejdsevnen i behold på offentlig forsørgelse.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg kan sådan set godt forstå, at man kan diskutere prioriteringer i det her. Og jeg synes sådan set også, det ville være uhyre fornuftigt, hvis vi brugte de penge, vi i dag udbetaler i dagpenge og andre overførselsindkomster, til mennesker, der gerne vil arbejde, og som også kan arbejde, for at få dem til at udføre nogle arbejdsopgaver, som der er brug for i samfundet. Det synes jeg ville være en smaddergod idé.

Kl. 16.15

Det synes jeg ville være en smaddergod idé, og jeg synes i grunden, at man blandt alle dem, der er så bekymrede for, at vi udbetaler for meget i overførselsindkomster, skulle tage fat på det i stedet for at forsøge at afskaffe en ydelse, som går til folk, der efter at have arbejdet i adskillige år frivilligt kan vælge at gå over på den.

Jeg kunne forstå, at hvis der bliver et større udbud af arbejdskraft, så vil beskæftigelsen også stige, men så vil jeg godt have at vide: Hvor meget større skal udbuddet af arbejdskraft være end antallet af beskæftigede? Eller rettere sagt: Hvor stor skal arbejdsløsheden være, før beskæftigelsen begynder at stige? Det synes jeg er et relevant spørgsmål at stille i den nuværende situation.